

TOPOPHILIA

TRANSPORTING MEMORIES

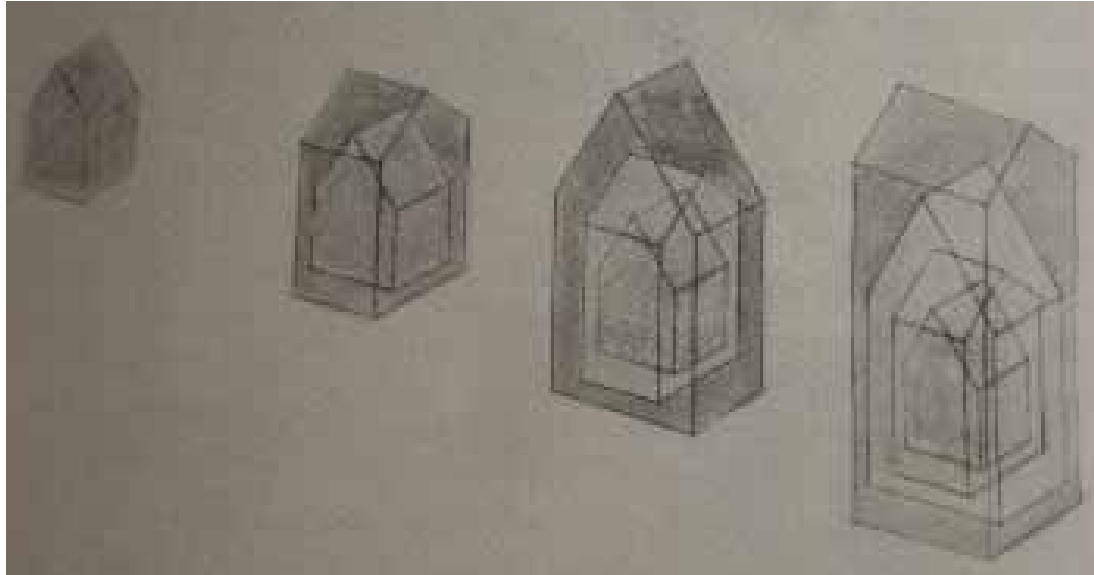
MASTER THESIS PROJECT

INSPACE

ANNIKA MARIA PELTONIEMI 2012

DETTA ÄR EN BERÄTTELSE OM EN RESA.
EN RESA DÄR MAN IBLAND STÅR STILL OCH IBLAND ÄR I
RÖRELSE, EN RESA OM ATT HITTA SIN PLATS, SITT UTRYMME.

EN RESA DÄR NÅGOT GÅR FÖRLORAT OCH ANNAT ÅTERFINNS.

1.

INLEDNING.
BAKGRUND.
SYFTE.
HEM.

PROCESS.
IDENTITET.
MOBILITET.
TIDIGA SKISSER
TIDIGA MODELLER
SKISSER
MODELL

SAMMANFATTNING.

REFERENSER.

INLEDNING

DET JAG KÄNNER IGEN, DET SOM KÄNNES BEKANT, TRYGGT, NÄRA. ALLTING HAR SIN GIVNA PLATS. SOM OM DET LÄMNADE ETT TOMRUM EFTER SIG OM DET FLYTTADE PÅ SIG. EN ORDNING SOM FÖRBLIR, SOM ÄR KONSTANT OCH OFÖRÄNDERLIG. ATT ÅTERVÄNDA TILL DET BEKANTA MEDFÖR ATT MAN ÅTERGÅR TILL SAMMA MÖNSTER , SAMMA REGLER, SAMMA JAG. ETT ROLLSPEL.

När jag sökte till masterutbildningen i InSpace, ville jag komma bort från det jag kände från förut, jag ville lära mig mer, se på saker på ett nytt sätt. Ifrågasätta mer av det jag tidigare tagit för givet. Men allt detta innebar en flytt, inte en lång en geografiskt sett. Men rätt lång på många andra sätt. Men ju längre jag ville komma från det som var bekant desto mer så saknade jag det, för det jag omringades av kände jag inte igen, inte formspråket, inte färgerna. Under de två år som gått, har jag anammat en del, lärt mig gilla en del, blivit "du" med en del samtidigt som jag har kvar det som finns djupt inom mig och som jag saknar. Man påverkas konstant av omgivningen, av allt runt omkring en, tankar, nya beteendemönster. Mitt arbete kommer att påverkas starkt av den jag var men också den jag är nu.

BAKGRUND.

jag har flyttat, lass, flera lass. som barn, utan att minnas, utan att ha packat mina lådor själv. som tonåring, bara bytt bostad, hem, utan att fundera desto mer. kastat bort skräp, sållat bort det som inte behövdes mer, men flyttat ett komplett rum från en bostad till en annan.

från mamma och pappa till en egen lägenhet. jag gjorde ett hem. trodde jag gjorde ett hem, jag trivdes i exakt 3 månader, eller vantrivdes i 3 månader. tog första bästa chans att bo någon annanstans. slippa vara ensam i en trist lägenhet. då hjälpte inte sakerna. det blev liksom aldrig bra. då får man helt enkelt bara ge upp och gå vidare. så då gjorde jag det. jag var 21.

jag gjorde ett nytt försök, fyllde en stor lägenhet med lite möbler, bara det mest nödvändiga, men gjorde mitt eget rum "mitt". det var mitt lilla bo. jag delade resten, så det kändes viktigt att mitt rum såg ut som jag ville. Jag antar att det var viktigt att inreda det eftersom jag skulle bli inredare.

andra gånger har jag flyttat med en ryggsäck för 6 månader. det var svårt. jag ville någon annan stans, ville vara någon annan, men jag visste att jag skulle komma tillbaka, så det var lätt att lämna vissa saker. det var svårare att lämna människorna. men det behövdes, det gav perspektiv. fick mig att inse att jag kunde känna mig hemma, även långt borta från det som var mitt hem då utan alla mina grejer. jag var 23 år.

jag återvände, samma människa men ändå inte. jag flyttade in i det som blev mitt hem, det som i mitt innersta fortfarande är mitt hem, det jag jämför alla andra hem med. jag tog med mig allt det som var viktigt, alla fina möbler, ting jag samlat på mig sedan jag var 15, saker som stått och dammat i ett förråd eller i en pafflåda i flera år och bara väntat på att packas fram. den stunden var här och den varade i 2 år och jag var 24 år.

jag ville något mer, var klar med studierna och skulle fortsätta- göra en master i sverige. det var spännande. vi hade ingen lägenhet, skulle bo hos kompisar tills vi hittade något 'eget'. vi skulle dela skåpbil med dessa två kompisar. jag och han hade en halv skåpbil för våra liv men ingenstans att bo. jag packade ner och packade upp i två veckor. visste inte hur jag skulle dela upp mitt/vårt liv, vad som skulle vänta på mig i ett förråd i två år kanske längre. jag fick hjälp av en vän som gav praktiska råd. Det var bra råd, men jag kom fram utan det som jag använder varje dag. jag packade ner det hon skulle ha tagit med sig. nu blev 'jag' kvar, nedpackad i en av de där tiotals lådorna. vi lämnade det mesta. mitt liv gick att koncentrera till en halv skåpbil. det var sorkigt samtidigt som det var spännande och jag var 26 år.

vi bodde hos våra kompisar i en dryg vecka. våra grejer stod uppradade längs väggen. i en nätt liten hög. det var vårt liv, i en hög längs med någon annans vägg. vi flyttade våra grejer med tunnelbanan eller på cykelns styrstång. det tog några varv men vi kom fram. lassade av i omgångar. byggde ett torn längs med en annan vägg.

vi fick en egen lägenhet, vi behövde inte dela. den var tom, vi kunde fylla den med allt vi ville, börja om från början. så då gjorde vi det. allt det som var vi fanns ju nerpackat i finland. vi blev lite mer färggranna. lite mer udda, men lika vi som alltid. det kändes rätt så hemma. det varade i ett år.

vi packade ihop allt som samlats under ett år, tog en mini skåpbil och flyttade ett kvarter bort till hälften så litet. det var augusti och jag var 27 år. mycket fördes bort, en del sparades och forslades iväg till ett förråd, en källare och kompisarnas vardagsrum. vi anpassade oss utan att någonsin känna oss hemma. vad skulle varit poängen, vi skulle ju ändå vidare om 4 månader. det fanns annat att tänka på än att känna sig hemma.

fyra månader gick och vi tog det som var vårt, plockade fram det som var deras och försökte återskapa det hem dom lämnat och vi övertagit under fyra månader. det såg iscensatt ut. så lämnade vi det och flyttade vidare till någon annans hem för fem månader. här trivdes vi bättre, det var mera vi på något sätt. här passade de få saker vi hade med de saker de hade. här bor vi nu och jag är 27 år.

om två månader flyttar vi igen, just nu vet vi inte vart. kanske ett kvarter bort, kanske till en annan stadsdel kanske till ett annat land, kanske tillbaka 'hem'. mellan varje flytt har saker skyfflats fram och tillbaka, mest tillbaka därifrån vi kom. med tanken i bakhuvudet, ni kan vänta här på oss, vi kommer nog tillbaka till det här. snart kan vi plocka fram er igen, damma av och vara hemma igen. vi väntar ännu. Under tiden bär jag på delar av det hem jag lämnade efter mig.

Det jag beskriver på några av de kommande sidorna är ett inre landskap, det är en inre verklighet jag återupplivar genom dessa ord. Jag ser på min egen resa som en utgångspunkt för mitt masterprojekt.

Jag väljer att syna mina egna flyttlådor, mina egna minnen, mina egna känslor kring flyttandet och vad det innebär att bära med sig sitt hem. För att förstå vad hemmet betyder för mig, har jag valt att läsa och skriva om hem, om hem som en privat sfär, samt om hem och identitet. För att förstå skillnaden mellan att bo och bebo. Att man inte alltid lyckas bebo stället där man bor, medan man kan bebo andra ställen en ens hem.

Allt detta för att skapa något, en möbel, ett ting att transportera dendär känslan av hem i. En behållare för allt det som är allra viktigast. Det som säger något om vem jag är samtidigt som det säger något om varifrån jag kommer. Jag börjar med att utgå från mig själv och mina erfarenheter och upplevelser, och hoppas kunna kanalisera dessa känslor till en möbel som kan kännas relevant för många fler i liknande situation.

DET HAR GÅTT TRE VECKOR. DET DOFTAR FORTFARANDE INTE OSS. JAG HITTAR INTE ALLA MINA SAKER. ÄR TVUNGEN ATT FUNDERA. DET REGNAR. JAG VET INTE VILKET SKÅP PARAPLYET LIGGER I. JAG "KAN" INTE MITT EGET HEM. DET KÄNNS SÅ TILLFÄLLIGT. JAG VET INTE OM JAG ORKAR FÖRSÖKA BLI "DU" MED DENNA LÄGENHET. HAR SKALAT BORT ALLT SOM GÅR SOM PÅMINNER OM HYRESVÄRDARNA. HAR Fyllt PÅ MED EGNA PRYLAR, BÖCKER OCH KUDDAR. DET HÄLPER INTE. DET KÄNNS ISCENSATT. MINA SAKER TRÄNGS I EN HYLJA JAG ALDRIG SKULLE KÖPA. JAG SOVER I EN SÅNG SOM NÅGON ANNAN NORMALT SOVER I. JAG ÄR EN FOLKBOKFÖRD GÄST I NÅGON ANNANS HEM.

SYFTE.

Jag känner att detta ämne är aktuellt, inte enbart för mig själv på ett personligt plan men även de flesta i samhället. Bara för att man har tak över huvudet betyder inte att man har ett hem! Även om min situation är helt olik den som är t.ex. invandrare, (tekniskt sett är väl jag också invandrare) , flykting, hemlös, student, barnfamilj, pensionär...har hyresrätt/ bostadsrätt, andra/tredje/n:tehandskontrakt, är ändå känslan av ett hem viktig för de flesta. Säkerligen kan alla säga vad som inte känns som ett hem, men det är svårare att med ord beskriva vad som är ett hem eller gör ett hem.

Eftesom bostadsituationen är så svår i Stockholm upplever jag detta som en viktig diskussion, ett hem är viktigt, vad kan man då göra för att uppnå den känslan när livssituationen eller de materiella förutsättningarna inte tillåter ett hem. Eller då ens primära hem är någon annanstans och det sekundära skall fungera som hem?

Men jag vill inte att detta enbart skall handla om Stockholm, för det gör det inte för mig. Det handlar om mobilitet och vad det allt betyder för hem och hemkänsla.

Om jag väljer att se på mitt ämne som inredningsarkitekt och möbelformgivare känner jag att det är nyttigt att försöka se utanför ramarna, att ställa sig frågan- vad är hem? Är det detsamma det varit de senaste årtionden , och om inte, vad är det som händer runtomkring oss. Hur kan jag som blivande yrkesutövare komma med lösningar för något annat, en annan sorts möbler som bär på något mer än bara form och funktion. Kan jag det?

HEMKÄNSLA FÖR MIG ÄR INGET STATISKT, OCH OFÖRENDERLIGT. JAG HAR KÄNNT MIG HEMMA PÅ FLERA STÄLLEN, STÄLLEN DÄR JAG VISTATS BARA EN KORT TID, STÄLLEN SOM VARIT ÅTERKOMMANDE. DET HAR FUNNITS STÄLLEN MAN LAGT NER RYGGSÄCKEN PÅ, STRÄCKT UT BENEN I EN FRÄMMANDE SÅNG OCH DIREKT KÄNT SIG HEMMA. UTAN ATT EGENTLIGEN KUNNA FÖRSTÅ VARFÖR. KANSKE FÖR ATT ALLT ANNAT OCKSÅ KÄNNTS RÄTT JUST DÅ.

HEM.

“HOME” BROUGHT TOGETHER THE MEANINGS OF HOUSE AND OF HOUSEHOLD, OF DWELLING AND OF REFUGE, OF OWNERSHIP AND OF AFFECTION. “HOME” MEANT THE HOUSE, BUT ALSO EVERYTHING THAT WAS IN IT AND AROUND IT, AS WELL AS THE PEOPLE, AND THE SENSE OF SATISFACTION AND CONTENTMENT THAT ALL THESE CONVEYED. “
(RYBCZYNSKI, 2011, P. 402)

Sedan antiken har huset uppfattas som ett mikro-kosmos. Huset placerat i omgivningen bildar ett rum i rum och den upprepar den grundläggande strukturen för vår omvärld. Golvet är marken, himlen är taket och vägarna den omslutande horisonten. (Norberg-Schulz, 1985, s.91) I en stad av offentliga och privata rum bildar hemmet det mest privata rummet. Vi människor, precis som djur bygger bon, vi söker skydd. Vi vill skydda oss själv, våra närmaste, vår egendom. Och precis som många djur som kan vara starkt bundna till sin boplatz, fåglar som återvänder till samma vik varje vår, till och med samma bo, är vår boplatz en plats som vi ofta har starka band till. (Hägerström, Schulman, 2006, s. 10)
Dessa band kan delvis skapas av traditioner och historia, men också av minnen och det liv vi lever på platsen. Det sägs att vi får vår allra första rumsuppfattning som foster i livmodern och senare i en tröstande famn av våra föräldrar. Vår naturliga levnadssfär börjar i hemmet. Det är i de tidiga barndomsåren som livet kretsar kring en väldigt liten del av stadsrummet,

och den trygghet man upplever som barn kopplas ju väldigt lätt ihop med barndomshemmet. Vi påverkas i hög grad av vår bakgrund och barndomens miljöer följer nog med oss livet ut.

Ofta söker sig människor till miljöer som påminner om dem man vuxit upp i, inte nödvändigtvis i samma landskap, land eller hus, men man söker sig till element som känns bekanta och trygga. Det familjära i vardagen. (Marcus, 1995. s.103)

Bostaden är servicestationen. Hemmet däremot, är allt det som har med våra känslor att göra. Hemmet är familjen, kärleken, traditionerna, det att man hör till eller har en plats att kalla hem.

(Mechlenborg, 2006)

Vi behöver alla dra oss undan, bara vara för oss själva ibland. En personlig sfär är således en viktig del av vår tillvaro. Hemmet utgör ofta naturligt denna personliga sfär, även om man kan ha en eller flera sådana även utanför hemmets väggar. Även utanför hemmet omringar vi oss ständigt med ett personligt rum, dvs. det rum vi vill ha runt omkring oss. Ett intrång i vårt personliga rum väcker oftast starka känslor, då någon inte förstår var gränsen går för hur nära man kan komma. (Hägerström, Schulman, 2006, s. 69, 90)

Hemmet är en plats där vi blir accepterade och där vi accepterar andra, en plats där vi har kontroll över vår omgivning. Vi kan, till en viss mån, i hemmet lägga åt sidan alla de sociala roller och förpliktelser vi har utanför hemmet. (King, 2004 s. 26)

Husets väggar bildar en skyddande mur runt vårt innersta, det vi vill att inte skall vara tillgängligt för allmänheten. Vi bestämmer över tillgängligheten. Kommer någon in i vårt hem utan lov, tränger sig på, vandaliserar, ändrar, flyttar på något kan man känna att man förlorar det där egna speciella. Någon annan har kommit in och förstört bandet som fanns mellan hemmet och invånaren. Hemmet blir främmande för oss.

-Känn dig som hemma!- i den inbjudan finns en tillit, vi bjuder in en gäst i vårt hem och ger dem vissa friheter medan vi fortfarande förväntar oss en viss respekt. Det finns vissa saker som är okej medan andra inte är det. Det är en balansgång som kräver att man spelar enligt samma spelregler. Vi låter vissa se in, andra håller vi utanför, oftast kan vi påverka vad det är andra ser, en så att säga uppstädad version av vårt hem, så vi vill att det ska se ut till utomstående. Vårt hem ger oss en helt egen sorts avskildhet, en annan kvalite än vi kan hitta någon annanstans. Vi kan känna att vi befinner oss i ett avskilt

rum när vi sitter på tåget och läser en bok, men i verkligheten har vi väldigt liten kontroll över omgivningen. Så är det inte i vårt hem, där vi oftast kan känna att vi har fullständig kontroll över rummet och omgivningen. Där kan vi även bestämma över nivån av störande faktorer. (King, 2004, s. 47)

*"ONE OF THE KEY ELEMENTS IN BOTH THE SENSE OF HOME AND THE SENSE OF SELF IS MEMORY.
(MALPAS, 2009 s. 35)*

Men ett hem kan i vissa fall även bli något negativt. Att man kan gömma sig i sitt hem betyder även att man kan bli bortglömd. Man kan i hemmet leva ett liv som inte accepteras utanför hemmet och hemmet kan i värsta fall bli en fälla. Ett ställe för ensamhet, utnyttjande och våld (Pallasmaa, 1994 s.6) Även i detta fall handlar det om en blangång. Det som gör att vi kan vara oss själva i vårt eget hem på våra egna villkor är både det bästa och det sämsta med ett hem.

Det man kallar hem, det är något som är ens eget, något man har ensamrätt på, även om man kanske inte äger det. Man äger den personliga sfären, hemmet. Det kommer ingen annan åt. Hemmet skapas i samförstånd av dem som bor i hemmet eller är inbjudna till att ta del av hemmet. I det post-moderna samhället anses människans identitet, enligt flera teoretiker, vara något som konstant utvecklas och aldrig fullbodas. När vi bygger upp vår identitet (identity construction) saknar vi tydliga mål att sikta på

eftersom dagens samhälle förändras i snabb takt, våra mål och målsättningar blir flyktiga. Målet vi ställt oss själva har sannolikt förflyttat sig när vi når fram precis som vägen som skulle leda oss dit. Det betyder att människan under det förra århundradet gått från att ha tydliga mål och prioriteringar länkade till lokala samhällen, nu fokuserar på individualism, självupplysning och självbefrielse. Man kan även uttrycka det som att vi människor gått från att ha anammat ärvda eller förvärvade identiteter förankrade i en plats mot mer hybrida identiteter karakteriserade av mobilitet och flöde. (Easthope,2009. s. 65)

"Man kan också ha ett annat hem, så som Rom eler ens arbetsplats, vilket hänvisar till hemmet som metafor för platsbunden identitet och tillhörighet." (Woltmann 2009 s.19

Detta betyder inte att platsen, hemmet skulle sakna värde då våra identiteter formas i dagens samhälle. Som fysiska varelser i en fysisk miljö kommer platser att ha en påverkan på hur våra identiteter formas även om vi skapar denna identitet på ett annat sätt än förut.(Easthope,2009 s.65) Vår rumsliga identitet anknyter till platser. En plats som känns bekant ger oss en känsla av tillhörighet. Den fysiska miljön vi befinner oss i gör det möjligt för oss att konkretisera våra minnen genom associationer. Denna fysiska plats och förankring till denna är således viktig. Identiteten befinner sig aldrig i ett statiskt läge, den innefattar spår av sitt förflutna men även vad den skall bli. Vi bygger våra identiteter genom de historier vi berättar för

*"YET NOT ONLY CAN OUR MEMORIES APPEAR AS HOME, BUT HOME ITSELF APPEAR AS MEMORY."
(MALPAS, 2009s. 36)*

oss själva och andra, om oss själva för att förstå våra liv. (Easthope s. 69) Det är på sätt och vis samma berättelser vi försöker berätta genom våra hem. Hemmet skall på samma sätt visa vad vi gått igenom, upplevt, var vi befinner oss nu samt vad vi väntar oss av framtiden. Våra hem speglar våra identiteter genom de föremål, material och val vi gjort för att förmedla en bild av oss själva.

För vår identitet är det viktigt att vi kan placera oss på en karta, i ett nätverk i förhållande till andra. Vi hör ihop med vissa, medan vi inte känner lika starkt för andra. Det kan handla om språk, om hemstad, om vilken skola man gått i, om vilka kläder man bär eller vad man jobbar med. Samhörigheten är en viktigt del av hur vi ser oss själva och i vilka situationer och var vi känner oss hemma. Vi känner oss ofta hemma där vår habitus har utvecklats.
(Easthope, 2009 s. 74)

MITT HEM, PÅ TVÅ STÄLLEN. HEMMET SOM FINNS HÄR OCH HEMMET SOM FINNS DÄR BORTA. MITT HEM ÄR NÅGOT JAG BÄR MED MIG. NÅGOT JAG SER DAGLIGEN, STÄLLET SOM ÄR MITT, STÄLLET DÄR JAG KAN VARA MIG SJÄLV. STÄLLET SOM ÄR LIKA MED KÄRLEK.

För att något skall bli ett hem krävs en handling. Ett hem är alltid någons, det är något man gör, det går inte att köpa, man kan köpa ett hus, en läghenhet, men inte ett hem.

I hemmet hittar vi de saker och ting vi känner till och värnar om. Vi har hämtat dem från den yttre världen och bor med dem eftersom de representerar "vår värld". (Norberg-Schulz, 1985, s. 91) Man kan inte skapa ett hem på en gång, det är en process som sträcker sig över en lång tidsperiod. Det är något som mognar, medan vi lever vårt liv i bostaden. Det präglas av de upplevelser vi har, de minnen, mönster och hur vi vill att omvärlden skall se oss. Att "bygga" ett hem, göra det till sitt eget är en social process. (Brown s.262) Det är en del av hur vår identitet formas, de objekt och föremål vi omger oss med i vårt hem bär inom sig vårt "självbiografiska innehåll".

Bostaden eller huset är hemmets

behållare eller skal. det är människan som bor i det som sprider ut den fyllnad som gör det till ett hem. Lager på lager. År efter år. När vi flyttar tar vi med oss en del saker och gör oss av med andra. Ofta överväger vi föremålen enligt deras användbarhet. Vi har föremål som är absolut nödvändiga, andra som är bra "att ha ifall att". Andra bär inom sig ett minne, om något eller någon, en svunnen tid vi vill bära med oss. Andra bär med sig bevis på vår existens, något vi åstadkommit, våra bedrifter, objekt som gör det synligt för oss själva och andra.

Ett hus omfattar en samling olika material, från möbler till ornamnet och dekorationer, som kollektivt skapar en boupplevelse större än summan av sina delar. För dessa ting är mer än bara ting, de är en samling material, insöpta i mening och minnen, ett materiellt testamente av vem vi är, var vi har varit och kanske även vart vi är på väg. det är dessa som omvandlar vårt hus

till ett hem, ett privat kosmos som förvarar våra minnen från en gången tid, men även våra förhoppningar inför framtiden. De binder ihop vårt förflutna med vår framtid och skapar således en ram och reflektion av oss själva (bilden av oss själva) (Hecht, 2001, s. 123)

Vi uttrycker oss själva och våra värderingar, våra personliga erfarenheter och våra drömmar i sättet vi formar och formger vårt hem.

Det som visar att man bryr sig, att här vill jag trivas, i mitt hem, och vill att även andra skall göra det. Att det att jag har valt allt det som finns i mitt hem. Att det är speciellt. Att det är mitt hem. Det är tingen som berättar historien om en själv. Men som någon som flyttar runt ofta kan man känna såhär;

" Möbler och övrigt materia är sekundärt egentligen, men de bekräftar på något sätt att det ens eget hem. Ju mer man flyttar, ju mer reduceras de prylar man har med sig och just de prylar

man släpar med sig får större innebörd. Det är minnena och det allra käraste man inte vill avstå från, ja och så de grejer man bara måste ha.” - Kille 28 år

För många unga har det “riktiga” vuxna livet, med ansvar, jobb och förpliktelser kanske ännu inte börjat. Man väntar på att det ska börja, man befinner sig i lite av en mellanfas.

Livet kanske inte kretasor lika mycket kring hemmet, utan mest utanför, på skolan, arbetet, krogen etc. Man nöjer sig med mindre, eftersom man tänker att det är temporärt. Man kanske hoppas på en ändring inom en snar framtid. Eller så vill man klara sig utan extra allt för att lätt kunna packa väskan och ta ett steg i en annan riktning. Att kunna känna sig fri är en lyx enligt många.

Varje gång vi flyttar stryker vi över en del av det gamla, ett nytt hem behöver ett nytt inre, för att spegla att även vi vuxit och gått vidare. Vi för med oss små delar av det gamla livet. Det är som att måla över en gammal tavla varje gång, när man

skrapar på färgen kommer ett tidigare lager fram. Våra hem är som en minnesmosaik av oss själva och våra liv.

HEMMET HANDLAR OM VARDAG, OM VARDAGLIGA SYSSLOR OCH VARDAGLIGA TING, MEN OCKSÅ OM MINNEN, STUNDER OCH UPPLEVELSER. HEMMET ÄR OCKSÅ MÄNNISKOR. MÄNNISKOR MAN TILLBRINGAR VARDAGEN MED, UTFÖR SYSSLORNA, ANVÄNDER TINGEN, UPPLEVER, STUNDER OCH SKAPAR MINNEN MED.

“TO CALL SOME PLACE A ‘HOME’ IS TO MARK OUT THAT PLACE AS HAVING A PARTICULAR AND CENTRAL SIGNIFICANCE IN ONE’S LIFE. (MALPAS, 2009 S. 34)

Hemmet har för de flesta varit en fast punkt i tillvaron, något man inte ändrar på sådär bara. Det finns en trygghet i att veta var man är "rotad".

"Hjem iscensettes og italesættes som aldrig før...Aldrig er der blevet brugt så mange penge på hjemmet, og måske har vi aldrig været der så lidt."

(Winther 2006 s.11)

Vi skapar tunga hem, som stirder mot det modern mobila livstilen. Vi utrustar våra hem till max med möbler, prylar elektronik, teknik och ting. Vi bygger upp något som är stabilt och tryggt. Ändå tillbringar många mer tid på arbetsplatsen än hemma. På samma gång görs många arbetsplatser mer hemlika, samma gäller transportmedel. Vi ska kunna känna oss "hemma" lite varstans i världen, utan att det egentligen är vårt hem.

"Ju mindre vi är hemma och ju mer hemlösa vi känner oss, desto starkare blir ideologin om hemmet."

(Woltmann, s.23)

Forskare inom området påpekar att ju mer vi rör på oss i en global värld, ju mindre vi känner oss förankrade till platser desto större blir vårt behov av förankring. (Easthope, 2009. s. 75)

Globalisation, individualism, nya familjemönster och arbetsvanor. Alla dessa faktorer påverkar hur vi ser på hemmet och hur vi använder det. Och precis som människor fortsätter utvecklas genom livet kommer även hemmet att fortsätta utvecklas och förändras. Vi är inte statiska, så är heller inte den omgivning vi lever i.

Enbart globaliseringen har gjort det svårt att knyta erfarenheter till ett ställe och fristående kulturer från sina ursprungliga rötter. Ett ökande antal människor lämnar sina hem och sin familj. De bosätter sig i tillfälliga bostäder innan de packar sina resväskor igen och går vidare.

Vi kan i nuläget befinna oss på andra sidan jorden men samtidigt tala med våra nära och kära, se dem på telefonskärmen eller datorn och känna att vi inte befinner oss så långt ifrån varandra. Teknologin har samtidigt gjort det möjligt för oss att komma långt ifrån varandra fysiskt men fört oss närmare varandra digitalt. Vi kan kommunicera med människor från över hela världen, ha nära relationer i cyberrymden och tala med människor vi aldrig har sett, vi kan bli en del av samhällen trots geografiska, kulturella och språkliga skillnader.

Om hemmet brukade vara den plats man drog sig tillbaka till när världen blev för överväldigande och stor, är hemmet idag porten till världen med internet, globala TV-nätverk och mobiltelefoner. Vilket gör det svårt att upprätthålla idén om hemmet som "en liten värld, fristående från tid och rum". (Mechlenborg 2005 s.6)

Men att man kan tala och känna samhörighet med viktiga människor i ens liv fastän man befinner sig på olika ställen, betyder inte att platsen, hemmet eller dess betydelse skulle bli mindre viktig. Det är många gånger immateriella saker, känslor, minnen som formar känslan av ett hem, och allt som oftast är det bundet till platsen.

ÖCH PLATSER MÅSTE OFTAST UPPLEVAS FÖR ATT DE SKALL VÄCKA KÄNSLOR I EN. VÅRA TIDIGARE HEM MINNS VI JUST GENOM MINNEN, OCH VÅRA SINNEN. JAG KAN FORTFARANDE MINNAS HUR KORKMATTAN I KÖKET KÄNDES I MITT FÖRSTA BARNDOMSHEM, ELLER HURDANT LJUSET VAR I SOVRUMMET OM EFTERMIDDAGARNA. OCH DETTA ÄR TJUGO ÅR SEDAN. OCH KANSKE ÄR DET DÄRFÖR KÖKS- GOLVET I MIN NYA LÄGENHET FICK MIG ATT KÄNNA MIG HEMMA DIREKT, EFTERSOM DET PÅMINNER MIG OM GOLVET I BARNDOMSHEMMET, SAMMA MJUKA, HALA YTA. NÅGOT BEKANT, NÅGOT SOM VÄCKER EN KÄNSLA DJUPT INUTI.

Vad är hem för mig? var hittar jag hemkänsla?
Vad finns i min kappsäck och i mina flyttlådor?

jag får frågan , vad är hem för dig, vad består just ditt hem av? vad tar du med dig när du flyttar.?

jag sitter tyst rätt länge, inser att jag borde veta, just nu borde jag kunna rabbla upp ett antal prylar, ting som betyder något för mig, men inget för den som frågat. jag sitter tyst. allför tyst.

Och jag kan inte, jag vet inte vad jag ska säga. det är inte det att jag inte har funderat. Jag har ägnat otaliga timmar åt att fundera, men inget jag kommer på känns tillräckligt bra. jag kan inte ta med mig dendär doften som vi hade hemma, dendär lite egna doften som inte går att förklara , men som min hjärna kankänna igen på mindre än en sekund var jag än är.

det är minnet av känslan av köksbordets mjuka yta, alla stick från gaffeln blev till djupa hål man kunde följa fingrarna längs. det påminde om en tid för länge sedan, en tid där jag var jag, men ändå inte.

jag funderar vidare. det handlar ju ändå om materiella saker, det vi tar med oss, det har en form en materialitet och en volym.

jag mumlar nåt om en av mina favoritkoppar. den skulle jag definitivt ta med. det känns som ett dumt svar, som om mitt svar borde ge en insyn i den jag är innerst inne. Då är jag är en kopp, hård på ytan och tom inuti. ingen bryr sig om vad koppen betyder för mig och varför. att det är koppen jag plockade smultron och blåbär i på sommarstugan i över 20 år, varje sommar. att vi tävlade med min bror vem som hittade det bästa stället i skogen. att man kupade handen runt den slitna blå emaljkoppen så man inte skulle spilla några bär. och hur man sedan satt med koppen i handen och fyllde den med mjölk och försiktigt, försiktigt skedade i sig de blå bären medan den svala hårda koppen vilade i handen. den var viktig, vi har varsin, min bror och jag. vi befinner oss på olika ställen men vi har båda kvar koppen. den skulle jag ta med , absolut. Det är ju inte så mycket koppen i sig , som vad den representerar.

jag funderar vidare.

sedan säger jag det uppenbara. jag tar med mig det mest nödvändiga, kläder och sådant. sådant som alla behöver. sådant man bara måste ha ... ja och... viktiga smycken. ting jag fått av viktiga människor, ting jag håller nära kroppen för att känna deras tyngd mot min hud. Så att jag minns. Allt det som är viktigt.

jag letar vidare.

några affischer, även det känns fånigt, jag skulle packa ner papperslappar, och det är exakt det jag gjort många gånger. de kanske inte säger så mycket om mig, eller kanske det gör, de säger väl egentligen en hel del om mig. och så är de vackra. de är alla vackra att se på. de är dem jag vill titta på när jag lutar mig tillbaka i soffan. samtidigt påminner de mig om ställen jag besökt, människor jag umgåtts med, tillfällen som berört på olika sätt. så dem skulle jag ta med.

det måste ju finnas nåt mer...

några böcker. det är inte så många men några. de väger ju också en del, det känns inte så 'smart' att bära på dessa. jag kanske inte ens läser dem. de kanske bara står där i en hög och påminner mig om varför jag gillar dem. påminner mig att leva, att göra de saker jag tycker om. så dem bär jag på. inte många, men några få viktiga.

det kanske inte behöver var märkvärdigare än så. kanske är det just det som för någon annan ter sig som vardagliga prylar och som för mig är skatter som bevisar hur starkt kopplat tingen är till känslor, minnen och vårt förflutna.

nästa gång jag packar lådorna och fyller väskan kanske något helt annat kommer med, något som påminner mig om en annan tid, ett annat minne, en annan upplevelse. För varje gång vi packar väskan och tar ett kliv i en ny riktning, blir nya saker, nya erfarenheter, nya platser viktiga.

PROCESS.

Detta projekt handlar inte så mycket om de enskilda bostäderna, hemmen i sig. Inte heller är det alla tingen, möbler, prylar som står i centrum av detta projekt. Vad jag väljer att ta fasta på, är den känsla av rotlöshet man så lätt kan känna när man flyttar runt utan att någonsin hinna slå ner sina rötter på riktigt. Då blir de föremål som representerar våra drömmar, våra minnen och vår känsla av hem viktiga. Hur vi hör ihop med platsen vi kommer ifrån, den som känns mest som 'hem', hur allt detta kan få oss att känna oss lite mer hemma var vi än är. Detta väljer jag att göra i form av en möbel.

*FÖRLÄNGNING AV JAGET. MÖBLER FUNGERAR SOM DET MEST DIREKTA FÖRLÄNGNINGEN AV OSS SJÄLVA, FÖRUTOM KLÄDERNA VI BÅR SOM BILDAR ETT ANDRA SKINN, ÄR MÖBLERNA DE FÖREMÅL SOM KOMMER I NÄRMAST KONTAKT MED VÅRA KROPPAR I VARDAGEN. VI FÖRLITAR OSS PÅ MÖBLER I OTALIGA SITUATIONER I VÅRA VARDAGSYSSLOR. MEDAN EN BYGGNAD ÄR ORÖRLIG ÄR DÄREMOT MÖBLER LÖSA ELLER ANPASSNINGSBARA AV OSS OCH FÖR OSS I RUMMET.
(CAAN, 2011. S. 32)*

MINA FÖRSTA TANKAR OM FUNKTION OCH MATERIAL

Möbeln är tänkt att bli en mellanform mellan en kappsäck och ett skåp och skall inhysa alla de olika föremål som representerar hemmet för mig. Den skall vara något som man vill att skall stå framme, något som erbjuder tröst, igenkännande samt ett eget litet rum.

Den skall vara lätt att transportera, lätt att montera ihop och plocka isär när det är dags för nästa resa. Den skall bestå av flera delar som tillsammans bildar en helhet. delarna skall kunna användas var för sig, beroende på resans längd och natur. Ibland kanske man behöver bara en liten påse, andra gånger kanske man flyttar hela möbeln.

Tanken har varit att detta är en möbel som skall vara möjlig att flytta ensam eller med hjälp av högst en annan person. Kanske kan man transportera den i en vagn med cykeln. Eller spänna upp den på biltaket.

Tanken är att använda naturliga material som ger en känsla av 'äkthet' och en påminnelse om hemmet, hemlandet.

Trä i antingen björk eller furu är tänkbara material, i kombination med ull i form av filt, eller andra textilier samt möjlighvis detaljer i metall och läder. Dessa material går att vårda och således ökar möbelns livslängd.

Möbeln skall vara tillräckligt hållbar för att kunna transporteras. För detta ändamål är trä som material ett naturligt alternativ. Den skall samtidigt vara lätt och att använda faner eller någon annan lätt träkonstruktion är antagligen det jag kommer att jobba med.

Olika sätt att linda in möbeln för extra skydd kan tänkas användas. Användandet av textila delar i möbeln kan tänkas omfatta även någon form av rumsavdelare som en del av själva transport/förvaringsmöbeln.

För att möbeln skall vara möjligast användbar, måste alla delar kunna transporteras inuti eller på annat sätt som en del av den större förvaringsmöbeln. Då möbeln är avsedd för att transportera saker i, och har de andra delarna är det viktigt att se till att de saker som ämnas transporteras kan förvaras i möbeln och de tillhörande elementen även under transport. Det är viktigt att den fyller sin funktion i båda scenarion.

MOBILITET.

Vi behöver något, en väska, en behållare.
En kista för våra skatter.

Det är stor skillnad på om man är turist, globetrotter/
kosmopolit eller en dag/veckopendlare.

Behoven är olika, hemmet olika viktigt.

Hemmet kanske finns på två ställen, man kanske har dubbla uppsättningar av allt, för att slippa packa och bära med sig.

Man kanske bara bär med sig det mest väsentliga, något att röra vid som ger en känsla av att man inte tappat kontakten med det liv man levde innan eller de människor som man lämnade bakom sig. Även om det bara är tillfälligt.

RÖRLIGHET, INOM SAMHÄLLSVETENSKAPERNA ANTINGEN FYSISK RÖRLIGHET ELLER SOCIAL RÖRLIGHET, TVÅ BEGREPP SOM OFTA ÄR BEROENDE AV VARANDRA. ÖMFLYTTNINGEN MELLAN OCH INOM LÄNDER, LIKSOM DAGLIGT RESANDE, ÄR OLIKA SIDOR AV EN BEFOLKNINGS FYSISKA RÖRLIGHET. (WWW.NE.SE)

*"MOBILITY CANNOT BE GENERALISED"
(NYNÄS, 2008 S.157)*

"THE MOVEMENT OF A NOMAD IS NOT THE SAME AS THAT OF A MIGRANT."

(SIIKALA CITERAD AV NYNÄS 2008, S.157)

IDENTITET.

VEM ÄR JAG. HUR SKILJER JAG MIG FRÅN ER. JAG SER FORMER SOM LIKNAR , MEN NÅGOT ÄR INTE RÄTT. JAG SER FÄRGER SOM ÄR ERA, INTE MINA. JA SER MÖNSTER OCH TEXTURER SOM INTE ÄR BEKANTA. JAG KAN FINNA DEM INTRESSANTA, JAG KAN FINNA DEM VACKRA, MEN DE KÄNNS INTE BEKANTA. DE BERÖR MIG INTE PÅ DJUPET SOM NÅGOT JAG HAR I MITT MENTALA BAGAGE.

Att sakna sitt hemland, sitt ställe, sitt ursprung. Ett kollektivt vi som ger sig uttryck i form, färg och material främst av allt. Identitet handlar även om kontinuitet, en röd tråd av historia, nutid och drömmar för framtiden.

Familiaritet och igenkännandet kan man finna i symboler, material, former.

identitet är information. lager på lager av upplevda erfarenheter och inlärdna mönster. invävda, genomsyrar de våra rum, våra kroppar och våra minnen.

TOPOPHILIA = 'LOVE OF PLACE'

HEIMAT= LOVE AND ATTACHMENT TO HOMELAND

KONTINUITET-FAMILIARITET

IDENTITET (SENLATIN IDE´NTITAS 'IDENTITET', TILL IDEM), I KULTUR- OCH SOCIALANTROPOLOGIN: PERSONERS ELLER GRUPPERS EGEN IDENTIFIKATION SOM TILLHÖRANDE EN BESTÄMD KULTUR, ETNISK GRUPP ELLER NATION. MAN TALAR SÅLEDES OM KULTURELL IDENTITET, ETNISK IDENTITET (SE ETNICITET) ELLER NATIONELL IDENTITET. (WWW.NE.SE)

"NATIONELL IDENTITET UPPSTÅR DÅ NATIONEN SOM IDENTIFIKATIONSOBJEKT FRAMSTÅR SOM ETT LÄMPLIGT UTTRYCK FÖR MÄNSKLIGA ERFARENHETER. INDIVIDEN IDENTIFIERAR SIG MED "SIN" NATION."

(LÖDÉN, 2005)

FUNKTION.

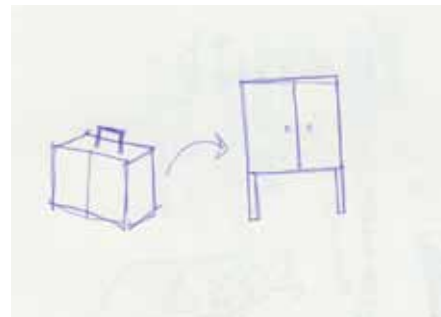
TRANSPORTERA

FÖRVARA

ARKIVERA

SKYLTA

AVSKILJA

Jag vill att möbeln skall ha en given funktion, transportera 'hemmet', våra minnen, det som gör oss till oss.

Jag vill även att den skall ha en annan funktion då den inte används för att transportera 'hemmet'. möbeln skall alltid kunna användas, så att den inte blir stående i ett hörn, att den är en synlig del av vardagen och fortsätter att ge den där fönimmelsen om hem.

*MAN BÄR MED SIG 'HEMMET'
I BEHÅLLAREN, MEN BEHÅLLAREN
I SIG SKALL OCKSÅ HA
KVALITETER SOM GER KÄNSLAN
AV HEM(MET).*

SÄTT ATT FÖRVARA:

SKÅP

PÅSE

LÅDA

KOFFERT

SJÖMANSKISTA

DRAGKISTA

KISTA

LÅDA

RULLE

ASK

BEHÅLLARE

HYLLA

KORG

FICKA

KABINETTSKÅP

SKÄNK

SEKRETÄR

CHIFFONJÉ

HURTS

TUB

VITRINSKÅP

ATT TRANSPORTERA I:

SKÅP

KOFFERT

KAPPSÄCK

RYGGSÄCK

SJÖMANSKISTA

DRAGKISTA

KISTA

PÅSE

LÅDA

RULLE

ASK

BEHÅLLARE

HYLLA

KORG

FICKA

VAGN

SKALA / VOLYM

PÅ RYGGEN

I HANDEN

PÅ KROPPEN

CYKEL

BIL

BÅT

FLYGPLAN

CONTAINER

BUD

Jag upplevede det svårt att hitta rätt väg. Jag visste vart jag ville komma, men inte hur jag skulle nå det eller vad det skulle bli i slutändan. Så jag radade upp allt jag kunde tänka mig, sätt att förvara saker, transportera dem och olika sätt att transportera.

Allt för att komma fram till en skala eller funktion jag kände mig nöjd med. Jag insåg att eftersom detta handlade om mig och mitt eget flyttande skulle även mitt projekt hålla sig till samma skala. Det skulle vara något för en person, något man lätt kunde bära med sig. På kroppen, cykeln eller i bilens baklucka.

Jag började med att söka upp referenser, jag tittade på lådor och skåp av olika slag, möbler som sade något, som såg ut att ha en historia, något att berätta. Det kändes som en väg jag kunde utforska. Kanske skulle mitt projekt leda till något som gick att bära, att förvara i, något som skulle berätta en historia genom material, skilja åt de minnen som lades ner i lådan.

Jag fortsatte med att se vad annat som gjorts inom ramen av samma tema, mobilitet och möbler för den moderna nomaden. Jag insåg att jag kunde välja att antingen göra min möbel mycket lätt och mobil eller tung och mer statisk. I detta skede kändes båda alternativen lika bra så jag började skissa på olika förslag. Små tankar flöt småningom ihop och bildade en mer enetlig bild av vad jag tyckte var viktigt.

IDENTIET-material, tid, ursprung, stil.

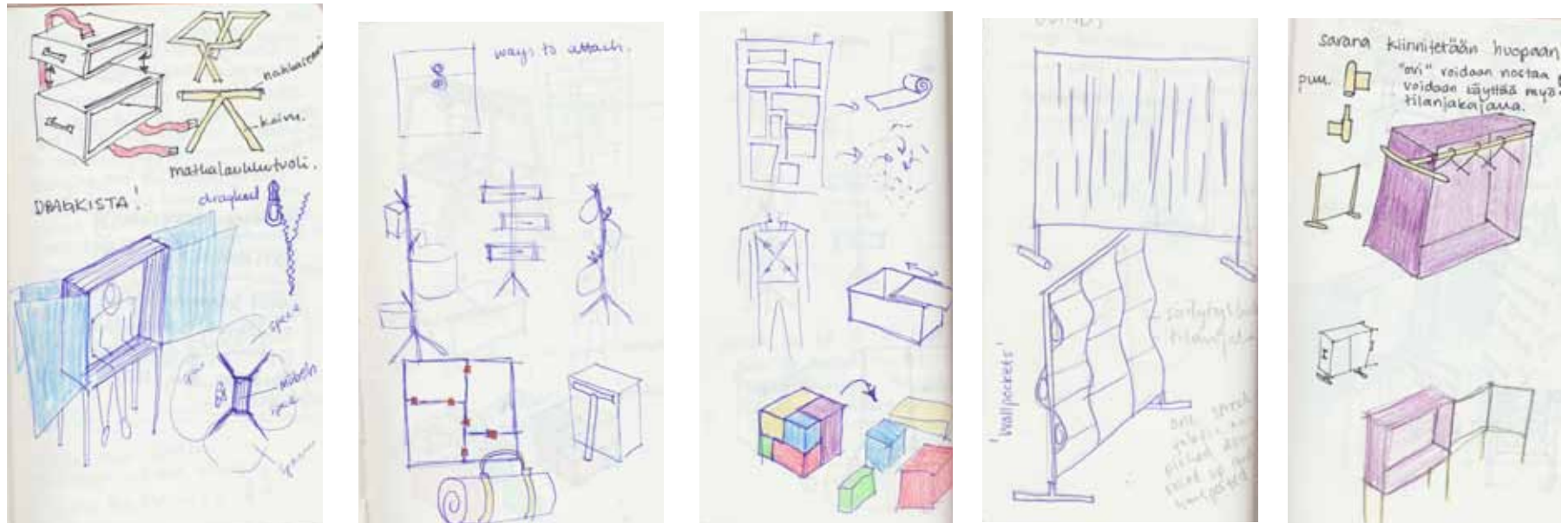
SYFTE - förvaring olika stora ting,

HIERARKI, olika viktiga ting.

RÖRLIGHET, bärbarhet

MOTSATSER, lätt/ tung.

TIDIGA SKISSER.

TANKAR JAG VALDE ATT JOBBA VIDARE MED.

HUR FÖRÄNDRAS FORM, FUNKTION OCH RÖRLIGHET NÄR MAN SER PÅ MÖBELN UR FÖLJANDE SYNVINKLAR.

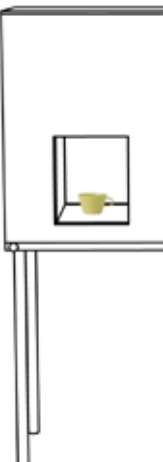
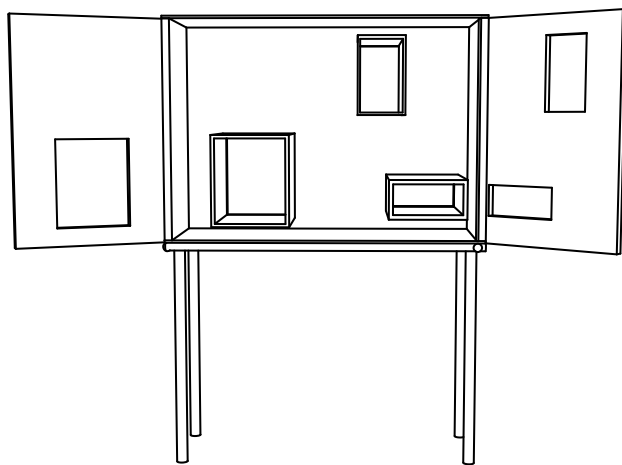
1. STATISK / MOBIL
2. MJUK (TEXTIL) / HÅRD (TRÄ)
3. ADD-ONS (BEHÅLLARE, ELEMENT)
4. UTANPÅ / INUTI
5. SKELETT / VOLYM

TIDIGA MODELLER

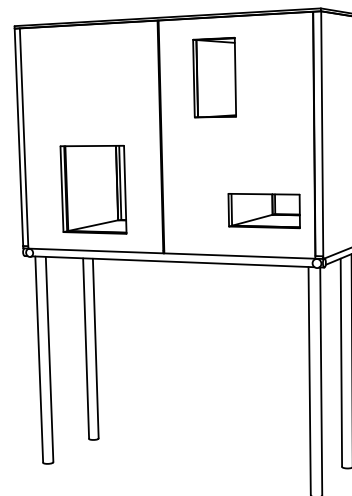
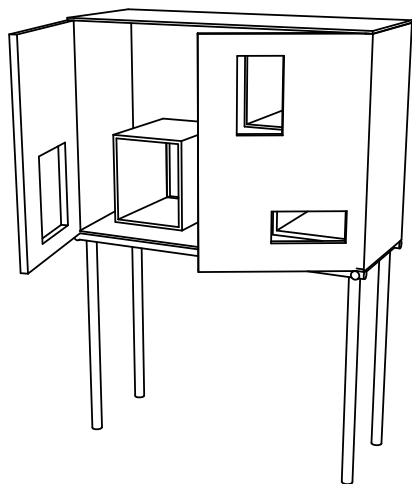
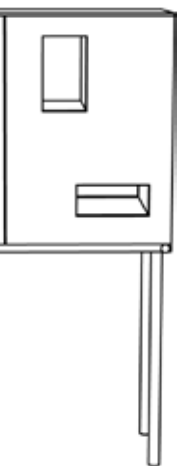
FÖRVARING / TRANSPORT / DISPLAY

Inför presentationen i april, som kom snabbt, kände jag att jag måste tvinga fram något, bara för att ha något att visa. Jag visste inte ännu var jag var, vart jag ville komma med hela processen, jag hade små bitar av information, små ideer lite här och där, men ingen enhetlig ide och det skrämde mig. Jag skissade samtidigt på flera olika förslag och presenterade två olika alternativ som "skisser".

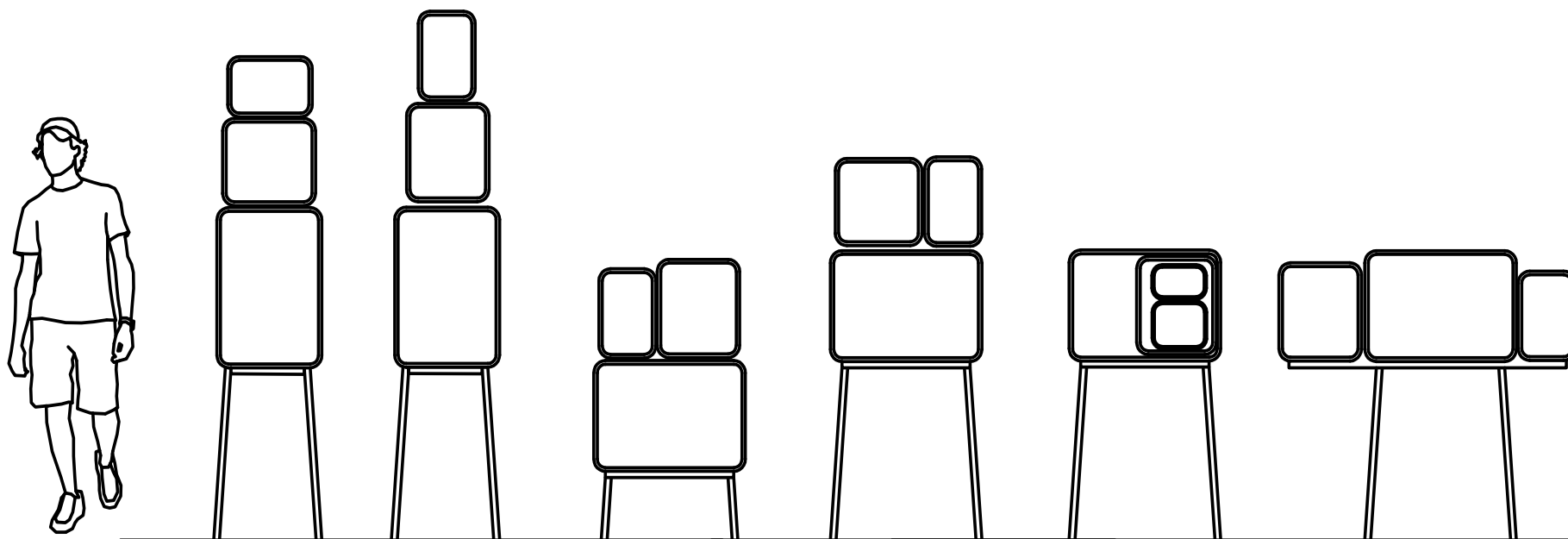
Jag skissade upp förslag på det som kändes intressant just då. Men problemet är att när du väl gett en form ser andra människor det sällan längre som enbart en skiss. Min första skiss blev ett skåp med inbyggda håligheter som bildade hyllor och plats för lådor. Tanken om en curiosity cabinet, en sorts lek med att visa och gömma, om kontroll och det privata. Hide / show. Om närvaro och frånvaro.

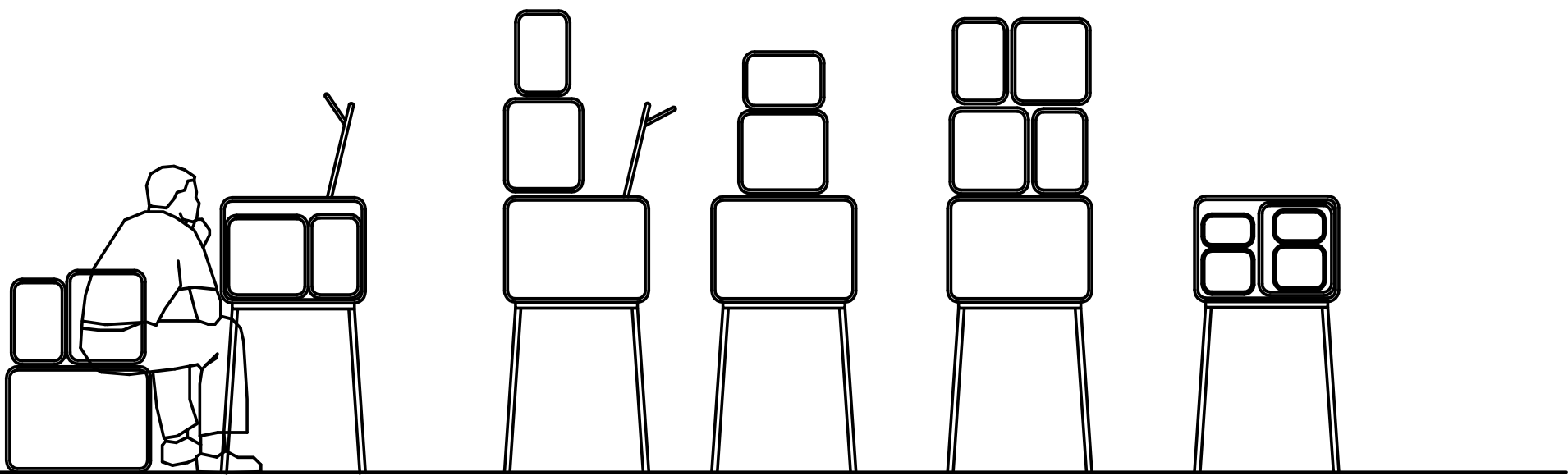
Men det blev svårt att få in allt det andra, det mobila, det som går att transportera. Som behållare fungerade den, men den kändes inte som jag, den kändes inte helt rätt, även om det var en del intressanta tankar som dök upp under den processen.

Den andra skissen bestod av moduler som kunde staplas inuti varandra och på varandra och således var de enkla att transportera och tillät en flexibel användning av möbeln. Men även här kände jag att jag ville åstadkomma något annat, möbeln hade en esteik avkappsäckar och koffertar, men jag kände inte att det heller sade något om hemkänsla eller att de gav rum för de tankar jag haft kring hem och hemkänsla.

Jag visste att jag ville jobba vidare och utveckla mina tankar.

FORMGIVNING

Jag valde att jobba vidare med de grundbegrepp jag kommit fram till redan tidigare i processen.

Transportera. Förvara. Skylta. Avskilja.

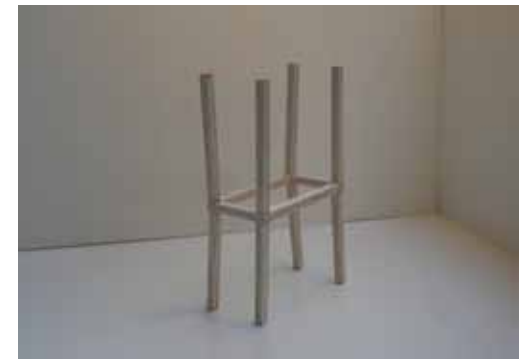
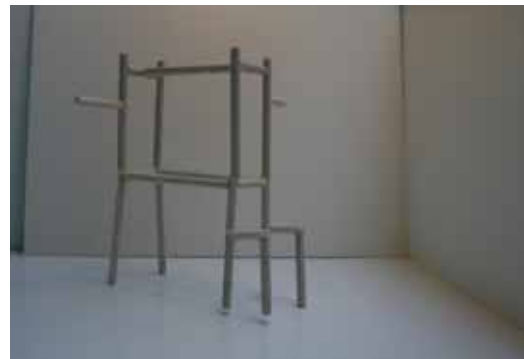
FUNKTION

Jag ville ge möbeln en given funktion, den är ett stöd ett skelett, en ram. Något man hänger på, runt, i, över och mellan. Jag ville att den skulle behålla en viss nivå av flexibilitet att den inte alltför noga skulle diktera vad den kunde användas till. En möbel att lasta av och lasta på. Jag ville att skelettet skulle vara enkelt att förstå, med enkla detaljer. Så att användaren skall se hur det hela hänger ihop.

SKELETT- ett sorst hembetjänt (herrbetjänt)

HERRBETJÄNT BLIR HEMBETJÄNT BETJÄNAR DIG PÅ DINA VILLKOR ENLIGT DINA BEHOV JUST DÅ. UTAN ATT STYRA ALLTFÖR MYCKET. DEN LÄMNAR RUM FÖR EGEN TOLKNING, EGEN ANVÄNDNING, EGNA PREFERENSER. DEN ÄR FLEXIBEL. LIKSOM DU I DITT FLYTTANDE. DENNA GÅNG SÅHÄR/ DE-THÄR. NÄSTA GÅNG NÅGOT ANNAT. SKELETTET FINNS KVAR. BETJÄNTEN STÅR TOM I VÄNTAN PÅ DINA SAKER. PÅ ATT DU SKALL ÅTERVÄNDA. Fylla den med det som gör det till ditt hem. Stöka till det.

MODELLER

2.

Spånkorgen kändes intressant i sin utformning, lager av tunt material som bildar et hållbart skyddande hölje, en sorts behållare. I mina tidiga test ville jag se hur jag kunde använda denna traditonella teknik av "flätande" för andra material, textil och läder.

3.

Samma sort av väv, där väven bildar en plan yta. Jag kände att jag ville jobba vidare med denna idé om en vävd yta istället för ett traditionellt hyllplan.

TIDIGA TESTER I FILTYG

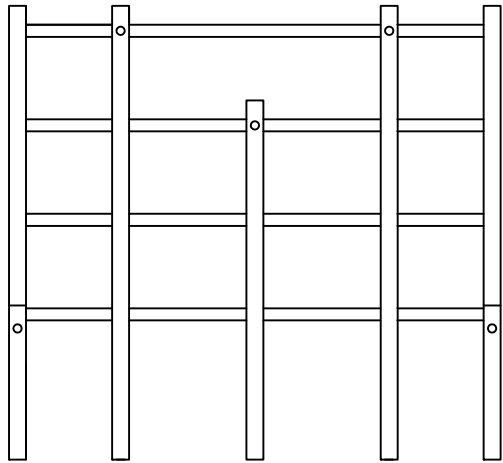
VÄV. LAGER PÅ LAGER. GÖMMA. LIRKA IN EMELLAN. FÄSTA.

MODELLER

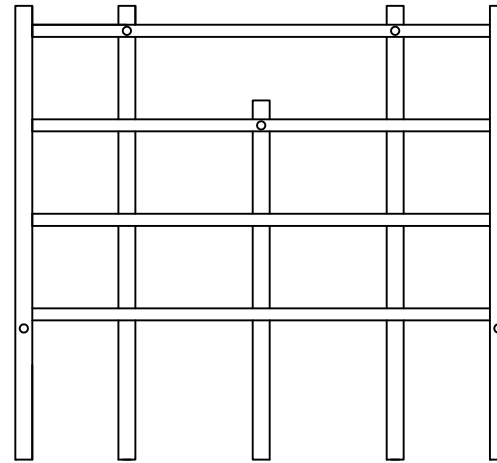

Jag valde att jobba vidare med denna modell. Det kändes som en enkel konstruktion, samtidigt som den ändå hade ett starkt visuellt uttryck och gav utrymme för mångsidig användning. Jag kände att jag äntligen var på rätt spår.

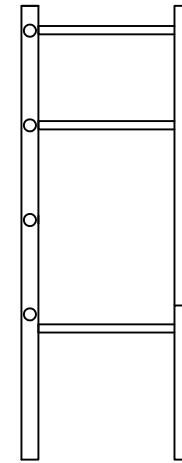
SKELETT- ett sorst hembetjänt

BAKSIDAN

FRAMSIDAN

KORTSIDAN

MATERIAL

fur.

Jag valde att jobba med ett skelett i furu. Delvis för att det är ett lokalt material men också för att det är ett material med stark anknytning till mina barndomshem. Det är ett material jag känner igen och kommer ihåg, i mitt barndomshem var nästan alla möbler i furu. Det gav en varm känsla. Jag minns hur det blir spår i ytan när man trycker ner naglarna i det. Och hur ytan blir hal och mjuk när man använt möbeln i flera år. Den lever och den visar spår av det levda livet. Det var en egenskap som kändes viktig för mig i detta projekt.

Furu som möbelmaterial har på senare år blivit ersatt av andra material och har kanske uppfattats som lite gammalmodig. Jag ville därför försöka visa att en furumöbel kan kännas samtida och relevant. Något jag kan känna att jag vill ha i mitt hem.

Jag ville komma åt en slags mjukhet i möbeln, att den inte skulle kännas för hård. Speciellt eftersom formen består av vertikala och horisontella element. JDärför valde jag att jobba med rundstavar och rundade reglar. De bildar stommen runt vilket individen bygger upp sitt hem, lite som när man bygger ett hus. Furuskelettet behandlas med vitpigmenterad hårdvaxolja för att behålla en ljusare nyans på träet och förhindra att det gulnar alltför mycket.

44mm x 44mm

33 mm

21 mm

läder.

Läder är ett slitstarkt material. Det är formbart, det är flexibelt. Eftersom jag i min studie tittat mycket på kappsäckar, ryggväskor och påsar av olika slag där läder är ett givet material pga. sin flexibilitet och hållbarhet, valde jag att jobba med det på något sätt i mitt projekt. Jag ville även att de material jag använde skulle var så naturliga och "äkta" som möjligt samtidigt som de skulle åldras med värdighet men även visa spår av de liv det varit delaktiga i.

Jag kände att skelettet behövde ett ytterligare element, något som varit levande, något som kändes eget. Lädret bildar en rem runt skelettet, samtidigt som den fungerar som vävda fickor och hyllpan. Öppna påsar att lägga sina saker i, hänga i, lirka in bland väven. Lädret bildar remmen som håller ihop det hela.

Test på detalj i läder.

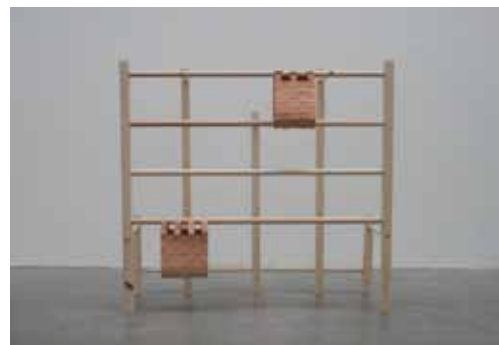
textil.

Att använda något textilt element fanns som tanke från första början. Delvis eftersom det kom fram i otaliga diskussioner som ett material många kopplade ihop med hemmet, men även för sin mjuka , formbara/ flexibla användning. Jag gillade tanken om att linda in, rulla in och svepa in föremål i textilen. Och med tanke på hur man använder t.ex. tidningspapper då man flyttar med att linda in ömtåliga föremål för att skydda dem under transport eller förvaring kändes det som ett givet alternativ att jobba vidare med.

Jag valde att jobba med ett tjockt möbeltyg i en grönblå nyans. Jag visste att jag ville ha en färg, en färg som kändes egen. Något som förde tankarna till djupa sjöar, höga havsvågor, dunkla skogsgläntor och våta stenar med sjögräs. Till kopparkärl i stadsbilden, till de nötta saftglasen längst in i skafferiet.

DIAGRAM PÅ ANVÄNDNING

NÄRVARO / FRÅNVARO

hemma / borta

hemma / borta

Jag ville att möbeln på något sätt skulle visa närvaro och frånvaro .

-Nu är jag hemma , nu är skelettet fullt/nu är jag borta , nu är det tomt.

Jag ville att skelettet ibland kunde stå kvar ensam, tomt i väntan på något.

Men att den ändå skulle behålla sin funktion.

SAMMANFATTNING

Jag ville lära mig vem jag är som formgivare, det var min utgångspunkt när jag började. Det har varit en ytterst personlig resa, men en givande sådan. Ett sätt att utgå ifrån mig själv, lära mig av mig själv, förstå mig själv och ge en form åt det. Det var nytt, det var spännande det var givande och smärtdamt på många sätt. Jag vet inte om jag vill göra om det. Kanske vet jag lite mer om mig själv och hur jag fungerar som en formgivare. Men mitt intresse ligger i grund och botten i att få "det " att fungera, vare sig det handlar om rum, möbler eller kombinationen av bägge, att få det att fungera för andra. Jag hoppas att det jag gjort nu, hjälper mig senare då jag gör annat.

Den blev ju kanske inte helt som jag tänkt mig, den har en del av de kvaliteter som jag ville att den skulle ha, den följer det formspråk jag ville åstadkomma. Den kanske inte möjliggör transport av saker i den grad jag hade hoppats på och den nivå av funktionalitet jag är van vid att jobba med uppnåddes inte i detta skede. Men jag finner det intressant. Jag började en mycket invecklad resa med detta projekt, en process och en egen och ny metod för mig vilket resulterade i något jag aldrig gjort förut.

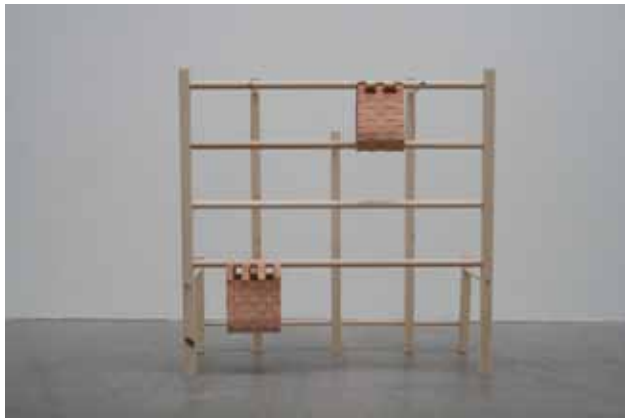
Tanken på att utveckla designen och funktionen på möbelen finns kvar. Jag insåg att det helt enkelt inte fanns tid för allt. Jag ville så mycket med denna ena möbel, nästan för mycket. Ibland blev det för mycket också, då sa både kropp och hjärna stopp . Då får man ta en paus och försöka lösa det på bästa sätt. Man lär sig hela tiden. Och det är väl det som är meningen.

Jag vill jobba vidare med de textila elementen, påsarna, just nu känns de för enkla. Men för utställningen ville jag mer än något annat illustrera användningsmöjligheterna av möbelen. Jag vill jobba vidare med tanken om att linda in och svepa om med hjälp av tygen och samtidigt göra skelettet mer en del av den processen.

Jag hoppas även kunna jobba vidare med själva skelettet. Just nu är det en storlek som lätt kan hanteras av en människa, men jag skulle vilja föra det vidare mot en mer flexibel enhet, där den eventuellt kunde bestå av flera mindre moduler som kunde kopplas samman för ökad flexibilitet.

Jag skulle även vilja jobba vidare med de flätade/ vävda elementen. Att öka på volymen, ändra på skalan, utveckla dem till andra sorters behållare. Det finns många intressanta möjligheter.

Trots att jag mött en del motgångar under processen väljer jag att se att denna tanke kan förädlas, att det var en stark ide från första början, en ide värd att förverkliga. Men möbelen har väckt något i mig, nu ser jag fler möjligheter. Och det känns roligt, ibland glömmar man att dethär skall vara roligt också.

REFERENSER.

TRYCKTA REFERENSER:

Brown, Roni, 2007. Home Cultures volume 4 issue 3

Caan Shashi, 2011. Rethinking Interiors- Human Beings in Built Environment
Laurence King Publishing

Hägerström Sofie, Schulman Vera 2006. Rum- en bok om arkitektur och samhällsplanering,
Gummerus Kirjapaino Oy, Jyväskylä

King, Peter 2004. Private Dwelling - Contemplating the use of housing,
Routledge London och New York

Marcus, Clare Cooper 1995. House as a mirror of self- exploring the deeper meaning of home,
Conari Press Berkeley, California

Malpas, Jeff, Miller, Linn 2009. Home and the Place of Memory. Home and Space, Haecceity Papers
Volume 4/ issue 2. Haecceity Inc, Australia

Norberg-Schulz, Christian 1985. The concept of dwelling - On the way to figurative architecture,
Rizzoli International Publications, New York

Nynäs, Peter 2008. The Ethics of Mobilities- Rethinking Place, Exclusion, Freedom and Environment
edited by Sigurd Bergman, Tore Sagner. Ashgate Publishing Limited. England

Rybczynski, Witold, 2011. Toward a New Interior -An Anthology of Interior Design Theory,
Lois Weinthal, editor. Princeton Architectural Press. New York

ELEKTRONISKA REFERENSER:

Easthope, Hazel 2009. Fixed Identities in a Mobile World? The Relationship Between Mobility, Place and Identity.

<http://dx.doi.org/10.1080/10702890802605810> (21.9.2011)

Lödén, Hans. 2005, Att välja vara "svensk"

<http://www.vr.se/huvudmeny/arkiv/2005/tvarsnittnr12005.4.6703f9bd10e07db4ff180002054.html>
(19.3.2012)

Mechlenborg, Mette 2005. Two dominant ideas of home in the renaissance of home in today's culture.

www.boligforskning.dk/sites/default/files/Mette.ENHR2005.Island.als_.doc (19.9.2011)

Mechlenborg, Mette. 2006 HJEM KÆRE HJEM

<http://boligforskning.dk/sites/default/files/DDCkatalogtekstfeb06.Mette%20M..pdf> (19.9.2011)

Pallasmaa, Juhani (1994) Identity, intimacy & domicile - Notes on the Phenomenology of Home.

http://www.uiah.fi/studies/history2/e_ident.htm (19.9.2011)

Woltmann, Malene 2009 , AFART #27 Ingen hjemme? nogle refleksioner over hjemmets status 2009.

<http://www.afart.dk/files/FRDIGweblow.pdf> (19.9.2011)

<http://bloesem.blogs.com/bloesem/2007/11/hella-jongerius.html>

NATIONALENCYKLOPEDIN

identitet. <http://www.ne.se/lang/identitet/209859>, Nationalencyklopedin, hämtad 2012-03-21.

rörlighet. <http://www.ne.se/rörlighet/298144>, Nationalencyklopedin, hämtad 2012-03-21.

BILDREFERENSER:

1. s. 3 Marcus, Clare Cooper 1995, House as a mirror of self- exploring the deeper meaning of home. s.103
2. s.38 <http://www.aboavetusarsnova.fi/en/visit-museum/laurentius-museum-shop>
3. s. 38 <http://www.artek.fi/products/armchairs/26>

Alla andra bilder som används i rapporten är mina egna.

TACK.

Mina handledare

Anna Odlinge
Katarina Bonnevier
Vesa Honkonen

Mina klasskamrater

Arne, familjen + nära vänner

BILAGA 1.

framsida

printmaterial för utställningen, postkort 11cm x 15,5cm

Topophilia

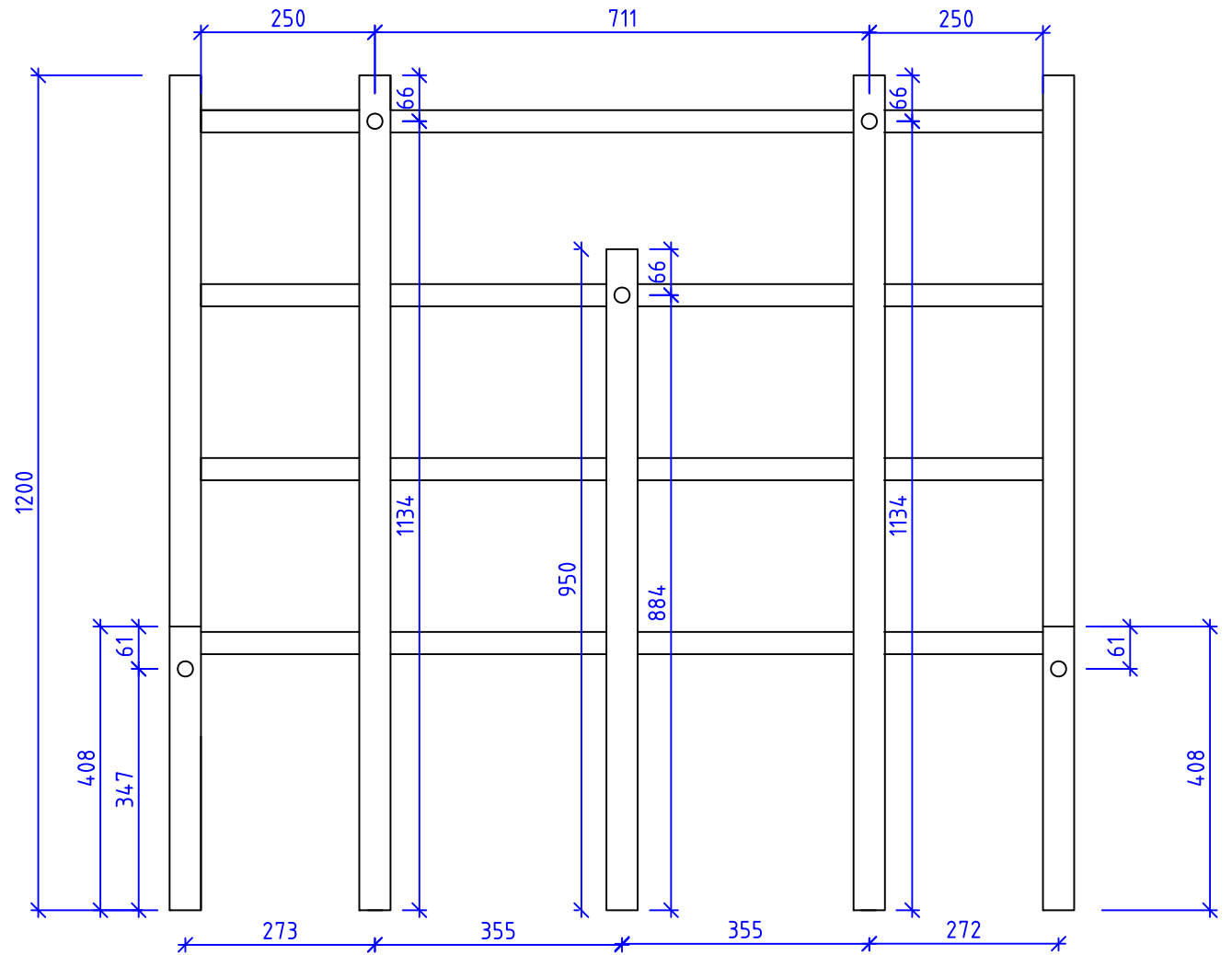

The project deals with questions about identity and sense of belonging and how we create homes away from our primary home. What is it we carry with us, why and how? What creates the feeling of a home and how can that feeling be transported with us wherever we go in today's mobile society? The piece will try to offer a flexible way to store, transport and display the things the user chooses to carry with them. The piece consists of a supporting structure, a sort of skeleton, and several elements for transporting and storing that can be used either separately or together as one unit.

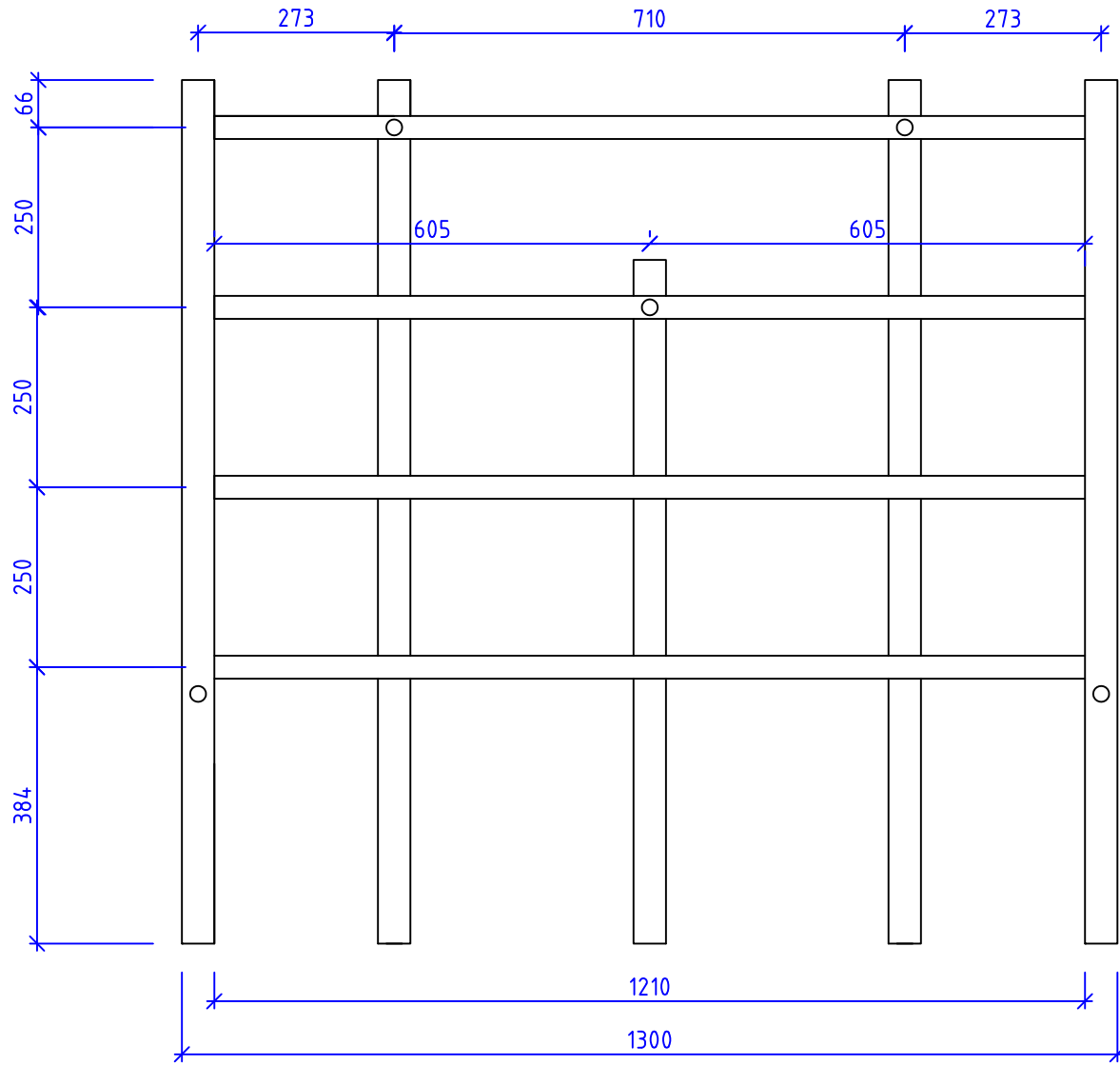
Annika Peltoniemi
MA interior architecture & furniture design

baksida

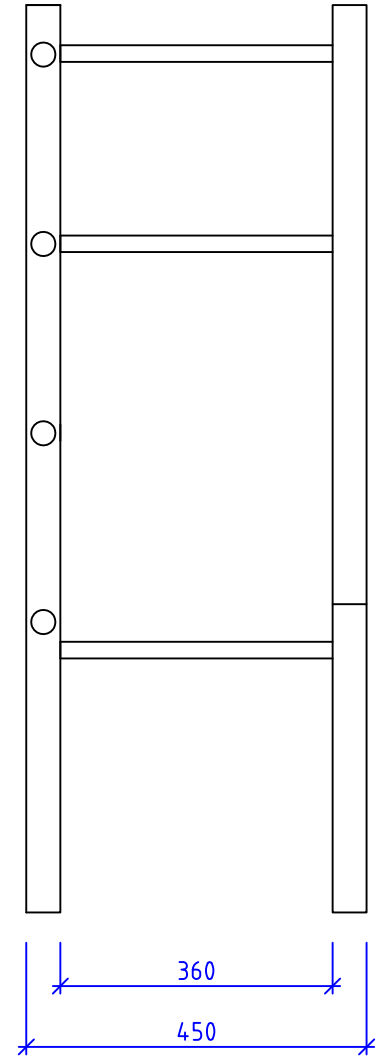
BILAGA 2.

BAKSIDAN

FRAMSIDAN

KORTSIDAN